

Σ

∧

G

T

∧

R

L

∧

ρ

20050802

6.SZÁM

KEDD

Burma rejtekén

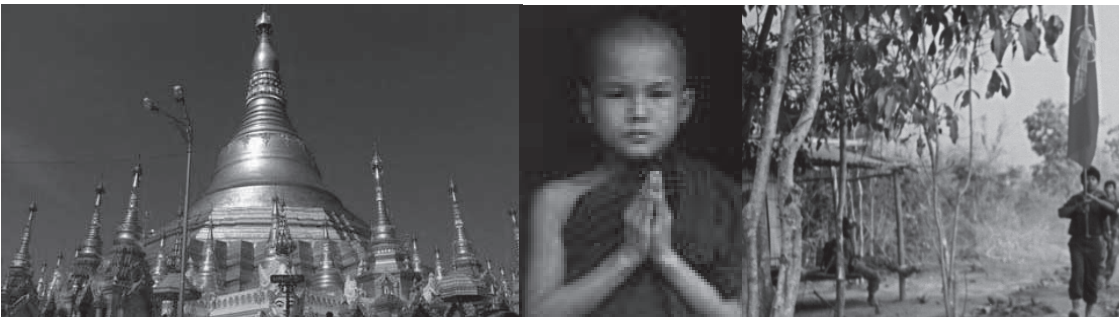
Körülbelül egyórás késéssel érkezett meg egy szimpatikus fiatalember, aki három autóval utazott el ideig, és a szálláshelyén két nap alatt hat embert harapott meg ugyanaz a kutya, bár ezt ő éppen megúsza. Erről a fiatal fiúról el sem képzelnék, hogy megjárta Burmát egy különleges szenvedélye miatt. Ez a szenvedély a burmai bábgyűjtés.

Burmába azután utazott repülővel, miután Vietnámban beleszeretett a bábokba. Egy bábkészítő művész barátja mesélt neki a burmai bábokról. Több sem kellett a mi Gáborunknak, habozás nélkül repülőre ült, és irány Burma, addig meg sem állt, ez egy bábsterző túrának indult.

Egészen különleges világot látott maga előtt, mikor kisétált a reptérről. Burma hatszor akkora ország, mint kis hazánk, és népessége is arányos ezzel a számmal. A burmai nép 70 százaléka burmai, tehát nepáli eredetű, a maradék 30 százalék 10 dél-kínai eredetű népcsoportból áll.

A legérdekesebben viszont a magyar fülnek az állam diktatórikus hatalma hangzik, hiszen nálunk az államszocialista rendszer óta erre nem volt példa. Viszonylag gazdag ország, hiszen óriási ópiumföldekkel rendelkezik, akkorával, amekkoráról egyes – ezen „iparágban” érdekeltséggel bíró – amerikaiak is csak álmodhatnak. Évente azért demonstrálnak néhány drogellenes kampányt, ilyen alkalmakkor összeszednek 20 kiló heroint és 100 kiló ópiumot, majd mindezt felhalmozzák és elégetik.

A diktatúra hallatán az ember lánya hajlamos megkérdőjelezni, hogy érdemes-e ezt az országot meglátogatni, és hogyan kell ezt tenni? Gábor azt ajánlotta, hogy minél kevesebb pénzt

kell költeni, és minél több emberrel kell beszélni. Ha ezt elfogadjuk, meg azt a tényt, hogy ez bizony nem demokrácia, akkor minden ember álma lehet Burma. Hiszen Burma karjaiba öleli a tengert, a folyókat, a Himaláját, és az őserdeit, és lenyűgöző kultúrával rendelkezik.

Ha az emberek nem élhetnek szabadon, bizony nem tartják a szájukat erről. Mivel főbenjáró bűn lenne az államot csak úgy spontán szájukra venni, ezért szerveznek köré bábszínházat. A kőkemény, olykor obszcén véleményüket a bábjáték szüneteiben bohócok sütik el. Az egész komédia így olyan hosszú, amíg bírja a 7 tagú zenekar, és a 8 fő bábjátékos. A sok ilyen kis pikáns szünet miatt az 1980-as években 10 éven át be volt tiltva a bábjáték-szervezés, hiszen az olykor pár napos játékok körítésül szolgáltak a bohócok politikai szurkálódásainak.

Az előadásnak csak a hossza nem meghatározott, a bábok száma, súlya, mérete viszont nagyon lényeges. Minden társulatnál 27 darab marionett-szerű bábót használ egyszerre 6 ember, a figurák:

király, királylány, varázsló, szellemek, bohócok, udvaroncok, parasztfiú, parasztlány, elefánt, ló, kígyó... mikor erről beszélt, Gábor egy pillanatra elcsendesedett, majd elmosolyodott ámulattal az arcán, és megsimogatta az elefántot az asztalán. „Szépek” - mondta, majd zavartan elnevette magát, és mesélt tovább a burmai bábszínházról és bábokról, amik nepáli, indiai kultúrából érkeztek Burmába, kb. 200 évvel ezelőtt. A burmai bábok azért eltérőek, mert kifejezetten felnőtteknek szólnak, és a megmunkálásuk nagyon finom. Fából vannak, és minél mozgathatóbbnak tervezték, tehát szinte minden ízület hajlik rajtuk. Arany flitterek, gyöngyös, aranyozott felületek, egyszerűen: „Szépek”. A színház pedig háttérrel rendelkezik. Vagy őserdő, vagy pedig palotai helyszínek vannak. A jó hősök a bal oldalról jelennek meg, a gonoszak pedig a jobb oldalról.

A bábok csodások voltak, még az illatuk is idézte a mesés Burma szellemét.

 VENTER IZABELLA

Gipszjáték

Összesen egy sátorból és két padból állt a műhely Taliándörögden, ahová a mai nap ellátogattam. A helyiségben mindenfelé lelkesen dolgozó gyerekeket láttam, akik szüleik társaságában csodálatos szobrokat, és kis állatkákat készítettek.

– *Mi készül itt? – tudakolom az első utamba eső – tájékozottnak tűnő – kedves embertől.*

– Gipszet keverek éppen, hogy majd készíthesünk különböző kis „ajándékokat” belőle.

– *Elmondaná nekem, hogyan keveri Ön a gipszet? Van erre valamilyen saját fortélyja?*

– Nemes egyszerűséggel a szürke gipszport egy edénybe öntöm, és vízzel keverem össze. Nagyon figyelni kell az arányokra. Nem jó a túl folyós, illetve a túl sűrű masszsa. A folyóssal nem le-

het dolgozni, a sűrű pedig túl hamar megszilárdul, mielőtt még kialakítanánk az elképzelt formánkat.

– *Megtudhatnám, milyen nélkülözhetetlen kellékek szükségesek a munkához?*

– A gipszmassza elkészítéséhez mindenképp szükségünk van egy keverőpálcára. A spakli is rettenetesen hasznos eszköz. Ha meg festeni szeretnénk a megszilárdult anyagot, akkor mindenképpen vízfestékre és ecsetre van szükségünk.

– *Ahogy látom, a gyerekek nagyon szép delfineket, gyíkokat, csigákat és egyéb gipszállatkákat készítenek. Hogy megy ez nekik ilyen jól?*

– Egy műanyag formába rakják a gipszet, és megszilárdulása után már csak ki kell venniük. Ezekből millió-egy fajta létezik, és így megtalálhatják a kedvükre valót.

Én is beszálltam a munkálkodásba és segítettem egy kisfiúnak. Szép kékre festettünk egy delfint. Nem volt túl nagy sikere a programnak, mert mellette még sok más kézműves foglalkozás volt az udvarban. Ezek jobban érdekelték az embereket. Úgy látszik, a programmagazínban beharangozott „együtt dolgozás” öröme nem igazán fogta meg a látogatókat. Ha rajtam múlt volna, akkor én is más foglalkozást választottam volna a mai napra.

Lótusz alapfokon

Buddha. Selyem. Fűszerek.

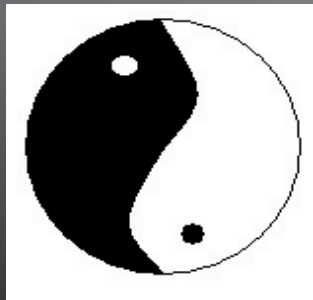
Az előbb felsorolt dolgokról csupán egy valami juthat eszünkbe: Kelet. Azonban van még egy dolog, amit nem szabad leahagynunk a listáról. Ez pedig a jóga. Mindenki hallott már róla, de valószínű közel sincsenek annyian azok, akik valójában ismerik, és talán gyakorolják is ezt a mozgáskultúrát.

Ma Kapolcson, azon belül is a „Csigaházban” jártam „meditációs órán”. A fellépésül szolgáló emelvényen nyugtató hangulatot árasztó gyertyákat gyújtottak és hatalmas keleti szőnyeggel lepték el a tetejét. A csöpp udvar tömve volt kíváncsiskodókkal. Mindenki kényelmesen helyet foglalt a fűben – mint ahogy ez a völgyi programokon állandó szokássá vált –, várva hogy történjen valami. Ekkor felpattant egy középkorú hölgy a nézők közül, kezébe kapta a mikrofont és megkezdte az „órát”. Vérbeli jógáshoz hűen egy könnyed lenvásznon nadrágot és pólót viselt. Bár a ruházat teljesen kötetlen ennél a sportnál, mégis a lenge ruha az ajánlott, ami megkönnyíti a szabad mozgást.

Rá vártunk, és közben végig közöttünk ült. Kezdte egy bemutatkozással, majd a jóga rövid történetét osztotta meg velünk, és végül a színpadra invitálta három régi tanítványát, akik szintén a vendégek tömött soraiból kerültek elő. Különböző erőnlétfejlesztő, mégis lazító gyakorlatokat mutattak be, melyeket erősségi fokozat sorrendje szerint láthattunk. Az oktató minden egyes „póznál” külön kitért arra, hogy az milyen izomcsoportokat dolgoztat meg és hogy milyen egészségügyi problémákon segíthet. Körülbelül fél órás gyakorlatsort nézhettünk végig.

Már régebben is érdeklődtem a jóga iránt, és most sikerült minden hiányosságom bepótolni a műsor alatt. Elárulták, hogy ha az ember belekezd ebbe a sportba, akkor nem csak fizikai állapota nő meg egy lóugrásnyival, hanem minden más nézeteit is megváltoztatja. Valójában megmagyarázhatatlan ez a folyamat, hogy egyáltalán miért, és kinél milyen mértékben hoz változásokat a jóga! És ezt olyasvalaki meg sem értheti, aki nem élt még a kipróbálás lehetőségével. Így hát nincs más hátra, mint elmélyülni a keleti mozgáskultúra csodájában!

Én már a lótuszülésig eljutottam...

SZÉKELY ÉPÍTÉSZET

Szokásomhoz híven ismét egy Erdélyhez kötődő programon vettem részt a kapolcsi Tündérkertben, ahol a székely népi építkezés formái, elemei és jelképei volt a téma.

Az előadás előtt nyugodtan üldögéltem a fűvön és élveztem a háttérben hangzó népi zenét, amit pár fiatal játszott csak úgy a saját kedvtelésére.

Jó pár ember összegyűlt a Tündérkertben, és csöndesen várták Kis Portik Irént, az esemény előadóját. Megérkezésekor nem rögtön a közepén kezdte, hanem szépen elmondta Erdély földrajzi elhelyezkedését a világban és az azt övező területeket, majd lassan rátért az építési stílusokra.

Mondandójából kitűnt, hogy a székely építészet igen összetett, mely sokszor merült feledésbe, vagy lett befolyásolva más stílusok által. Ez főleg azért volt, mert a történelem során sok nép megfordult Transzilvánia környékén. Az előadó részletesen kitért a házak bebútorozására, kerítésére vagy akár a kéményre. Mindössze annyi hiba csúszott az előadásba, hogy a programfüzetben meghirdetett „vetítés” helyett két korosodó öregasszony futkosott néha körbe pár összefirkált kartonlappal, amik a mintákat akarták jellemezni.

A minták témájára talán érdemes külön is kitérni. Székelyföldön még a mellékhelyiség ajtajának is külön mintái vannak, nemhogy a

kerítésnek vagy az asztalnak. Ez volt az a rész, ahol fogalmam se volt arról, hogy pontosan miről is van szó, csak azt láttam, hogy a „plakátkezelő-asszisztensek” szaladgálnak körbe-körbe, és vadul mutogatják a furábbnál furább ábrákat és mintákat. A mellettem ülő lányok is kérdően néztek rám, hogy most akkor bokszmeccsen vannak, hogy ennyi táblát mutogatnak, vagy KRESZ-tanfolyamon.

A végére azért kezdett a kirakós minden része a helyére kerülni és a minimális kapacitással megáldott agyam is kezdte felfogni a székely és a román építészet különbségeit, illetve, hogy a székelyek mért hívták „pokol-liknak” a kályhájukat és mért volt fontos, hogy a kerítés milyen magas, milyen fából van és hogy milyen minták díszítsék. A körülöttem csoportosuló lányserg is boldogan veregette a vállam, hogy végre én is értem a lényegét, és együtt tapsoltuk meg az előadást.

A sztyeppék földjén

Este 9:00, Csigaház. Az emberek török-ülésben ülnek a földön és már izgatottan várják a sámán-koncert kezdetét. A látogatóknak körülbelül még tíz percig kellett ebben az állapotban várakozniuk, ugyanis kilenc óra után megérkezett a sámán. Fellépett a színpadra, leült és mesélt.

Először elmesélte, hogy kik is azok a sámánok, honnan származnak, mivel foglalkoznak. Majd mesélt a honfoglalás kori táltosok életéről és az emberek mindennapjairól. Nagyon érdekes volt ez az előadás. Minden vendég a fűben ült és tátott szájjal nézte a táltost. Úgy hallgatták, mintha a megváltó szólna hozzájuk. Vagy tényleg ő volt...?

A röpké félórás előadás után végre elkezdődött a koncert, amihez nem kellett más, csak egy sámándob és egy ércesen zengő férfihang. A hernyóselyembe bújó férfi már az első énekével elrepített egy másik világba. Majd jött a következő és az azt követő, és én csak repültem. Repültem vissza az években, évszázadokban. Egyszer csak egy nagy pusztá közepén találtam magam. Körülnéztem, és rengeteg sátrat láttam magam előtt, számtalan háziállattal. Majd megpillantottam az embereket is, akik feltételezem, hogy a mi őseink, azaz a honfoglaló magyarok voltak. Ahol sátoroztak, kék volt az ég, zöld volt a fű, friss hús, vízű patak csordogált. A fiatalok kinn táncoltak a mezőn, az idősebbek inkább csak nézték őket. Szerelmet, boldogságot és békeiséget éreztem a levegőben.

Valahogy kizökkentem az álmomból, de még mindig hatalmában voltam annak a négy érzelmenek, amit akkor éreztem a napsütötte réten. Furcsa volt, mert a koncert alatt koromsötét volt, csak pár fáklyával volt megvilágítva az egész előadás. De én attól függetlenül éreztem a hűs patak vizét és hallottam, ahogyan a fiatalok kacarásznak játék közben. Tényleg nagyon furcsa érzés kerített hatalmába. Nem akartam szabadulni tőle, hiszen egyszerűen jól éreztem magam. Olyan volt, mintha feltöltöttek volna energiával, amitől mindent szépek és jónak láttam volna. Már tudom, hogy ez nem teljesen így történt, de az biztos, hogy a táltos olyan energiákat küldött zenéjével az emberekbe, amikkel ezt a hatást érte el. Minden nézőnek láttam az arcán, hogy jól van és élvezte ezt az egészet.

Vége lett a koncertnek, de semmi változást nem éreztem. Szerintem annyi energiát küldött a nézők felé, hogy ez két napra is teljesen elég. Ha becsuktam a szemem, még mindig láttam a jurtákat és az életvidám embereket. Ezért még maradtam egy kicsit a Csigaházban és tovább barangoltam a sztyeppéken.

Ihletadó mesék és természet

Minden festő máshonnan szerzi az ihletét. De hogy valaki egy meséből merítse az ötleteit? Nem sok ilyen művészt ismerek, csak egyet, őt is csak mától. Ő Oláh László.

Az én kedvenc képem az Szent Iván éji álomból egy részlet. Természetes színeket használ, azok teszik olyan széppé. De hagyjuk az én véleményem, mindenki alkossa meg maga a sajátját, ha esetleg elmegy a kiállításra, a kapolcsi Kossuth utca 84-be.

- Miért pont ezeket a témákat választotta?

- A festményeimet Shakespeare mesedrámái, a Szent Iván éji álom és a természet ihlette. Ezek meseinspirációk, szoros összefüggésben állnak egymással. A meséket nagyon szeretem a mai napig is, ez adta az ötletet.

- Milyen technikával dolgozik?

- Leginkább olajfestményeket készítek, de előfordul, hogy vízfestéssel dolgozom. A képek nagy része a természetben születik.

- Van kedvenc képe?

Nincs, mindig az az aktuális kedvencem, amit éppen készítek. De szerintem ezzel minden művész így van.

- Van olyan kép, amit nem szívesen ad el?

- Lenne, de sajnos ezt nem engedhetem meg magamnak.

- Mióta jár ide, a Művészetek Völgyébe?

- Már az első alkalommal itt voltam, de mint kiállító csak hat éve vagyok itt évről évre, itthon érzem magam, szeretem az ilyen típusú programokat.

- Hívásra jön vagy pályázatot ad be, hogy itt lehessen.

- Először meghívtak, azóta folyamatosan bérelem a helyiséget.

- Hol lehet megtalálni, ha a Művészetek Völgyéget ér?

- Én Göcsejben élek, van egy műhelyem, ott lehet megtalálni engem és a képeim.

- Több kiállításon vesz

részt?

- Nem mondhatnám, nekem ez az éves nagy kiállításom. Néha Pestre is feljárom kiállítani.

- Sokan érdeklődnek a képei iránt?

- Szerencsére sok az érdeklődő, sokan szeretik ezt a technikát a festészetben belül.

- Önnek a festészet a foglalkozása. Ez egyben hobbi is?

- Természetesen. Még több is egy hobbinál. Ez egy életforma.

Gólyakalifa vs. Rappermédzsik

Amikor a Gólyakalifa című előadásra elmentem, halvány sejtelmem sem volt, mire számíthatok majd. Nem igazán ismerem ki magam a mesejátékok műfajában, de elsöre nem hangzott valami biztatóan.

A Malomszigeten a nézőtér zsúfolásig megtelt. Kicsik és nagyok egyaránt várták az előadást, amely tízperces késéssel kezdetét vette. Láttunk egy díszletet, amely muzulmán kultúra szerint volt pingálva. Leginkább egy sejk hálószobájára hasonlított, mert volt benne egy dívány, meg egy fiatalember, aki láthatóan ideges volt, mert iszonyatos horkolás volt hallható. Szelim, a hűséges szolga, különféle abszurd eszközökkel próbálta keltegetni gazdáját, mert eljött a reggel. Egyébként Szelim mozgáskultúrája fölött mostanáig nem tudok napirendre térni. Egyszerűen minden egyes megmozdulás komikus volt, de nem gagyi bohócszerű, hanem kifinomult, profi. No, a gazda magától felkel. Elkezdnek reggeli tornázni, közben fekvőtámaszokat csinálnak, egyszóval groteszk az egész. Megszólal Panjabi MC, és a fiúk elkezdnek reggeli tornázni. A másik fiú mozgása esetlenebbnek tűnik, de hamar kiderül, hogy direkt van „ilyenre véve a figura”.

Jön a kalmár. A tevéjében autóriasztó van, és bámulatosan aranyos, ahogy a rondára maszkírozott nő mozgatja az állatot, fel-le szálldos róla. A kalmár kipakolja az áruját. Minden kacatot kirak, de nem kell senkinek a cucca. Végül elővesz egy flaskát, amelyben varázspor van. Ad hozzá egy írást is, mely egy pergamentekercsen található. Megkapja a pénzt, és eltűnik.

Hívják a varázslót, akit Médzsiknek szólítanak, hogy megfétse az írást. Médzsik ruhája olyan, mint egy vallástébolyult, amerikai junkie-nak. A hangeffektek, amik megérkezésének állandó kísérői, egytől-egyig nagyon mulatságosak. Médzsik amúgy egy rapper, sőt a darabban majdnem mindenki rímekben beszél, de Médzsik nyomja mellé a show-t is. Megtörténik a varázslat. A kalifa és Szelim gólyákká változnak. Ha egyszer elnevetik magukat, elfelejtik a varázsszót, amellyel visszaváltozhatnak. Elkezdnek röhögni, Médzsik meg szépen lelép a helyszínről. Mikor a fiúk konstatálják, hogy gólyák maradnak örökre, elindulnak békára vadászni.

Ütközben persze összetalálkoznak a szintén állattá varázslt hercegnővel, aki felfedi a titkot, hogy bizony Médzsik meg a kalmár összedolgoztak, és jól megszívatták mindhármukat. Arra jönnek a gonoszok, a gólyák meg a bagoly elbűjnek, és megvárják, míg Médzsíkék leisszák magukat. Rövidesen bekövetkezik Médzsíkék delíriuma, aztán már csak meg kell büntetni a gonoszokat, hiszen sikerült visszaváltozni, és jó meséhez híven, a gonoszoknak el kell nyernie méltó büntetését.

Abszurd bunyó következik, majd kardvívás, amely úgy néz ki, hogy az egyik tartja a kardját, a többi meg feni a sajátját az övéen. Esküvő következik, majd elordítja magát Szelim, hogy a mesének vége.

Igen jól szórakoztam az előadáson, így köszönetet mondok Barabás Árpádnak, Tamás Boglárnak, Bodea Tibornak, Bajkó Lászlónak és Polgár Emíliának, mert nagyon nívós, humoros darabot adtak elő.

Az én mesémnek is vége!

CSORDÁKAT
HAJTOTTAKÉK
ÉS JURTÁKAT
ÉPÍTETTÉK

Solyomfi Nagy Zoltán kísértél a Csigaház színpadára, leültetés mesélt. Mesélt, hiszen ő egy sámán, kínai hernyóselyem köntösben, és kunkorodó orrú csizmában, hatalmas sámándobbal. Mesélt a régmúlt időkről, mikor még a pusztacon csordákat hajtottak és jurták építettek. Mélyen dübörgő hangja igen spirituális hangulatot kölcsönzött az estének.

Solyomfi a táltos szóról kezdte regéjét, ami még újszülött korában táltos volt. A táltos a látszat ellenére egy értelmes magyar szó, ha tőig csonkítjuk. Tehát lesz belőle tát, ami szintén értelmezhető. Tát, tehát nyit. Ezek a kiválasztottak azok, akik nagyra tátották érzékszerveiket, és úgy meg tudták nyitni eszméjüket és lelküket, hogy fel tudták venni a kapcsolatot a szellemvilággal. Táltosnak születni kellett, hiszen ezek a „varázslók” többnyire genetikai hiba miatt lettek kiválasztottak.

Solyomfi szerint nagyon lényegesek a népmesék tanításai, hiszen ezek nem unatkozó, csűrben kukoricát bontogató idősek agyszüleményei, hanem ezek kökemény erkölcsi tanításokat hordoznak magukban. Egyik ilyen jellegzetes motívum a paraszat evő ló. Ők mindig egy pajta rejtett zugában vannak elrejtve, és mindig a legfiatalabb, kíváncsiskodó szerencsét próbáló ifjú talál rájuk. A lónak szalmát ad, de az paraszat kér. Az ifjú megegetti őt, majd a lóból csodák csodájára egy csodálatos táltos csödör lesz. A kislegény hatalmas távol-

ságokat jár be vele a szél sebességével. Nos hát, a ló a táltosdob szimbóluma. A dob bőrét parázs felett alakítják olyan feszesre, hogy az a legszebb hangon szóljon gazdájához. A dobszó mellett az ember gyermeke hatalmas mélységeket, magasságokat, távolságokat tud bejárni saját testében, vagy akár testén kívül.

Az öltözékéről is esett pár szó. A bíborban szikrázó selyem köntös Kínából származik. A kínaiak „csinnek” nevezték magukat. A magyarok csin kelmékbe öltöztek, tehát csinbe, azaz csinok voltak. Még sok efféle szómagyarázatot hallhattunk ezen az estén, de nem mellékes az sem, hogy mért kunkorodik felfelé a csizma orra. Nem gondolnánk, hogy azért, hogy nehogy véletlenül az anyaföldet a rúgásukkal megsértsék. Hiszen föld nélkül nincs élet. A föld legelőt ad, a legelő állatot. Nem szabadna talpunkkal sem őt tiporni, de az istenek nem adtak az embernek szárnyat.

Majd elkezdett dobolni és énekelni. A közönséggel együtt repült el őseink hazájába, hogy mi is csordákat hajthassunk és jurákat építhessünk vele. Dalolt a hét ezüstcsikóról, a Göncöl-

szekér hét csillagáról, melyek rúdja a Sarksillagra mutat, ahol az égig érő fa megszúrja az égbolt alját. Ott van a túlvilág kapuja.

Mégis, ezen az estén igen közel éreztem magam a túlvilág kapujához, elég volt a füleimet nagyra nyitnom, és „tudatomat tágítanom”.

- *Milyen fából készülnek az itt látható tárgyak?*

- A kupák többsége vörös szilvafából, a tálak vagy dió-, vagy bükkfából készülnek, és vannak nyírből készült tároló edényeink.

- *Mitől függ az, hogy milyen fából készíti el az egyes tárgyakat?*

- Attól, hogy éppen milyen fám van otthon, illetve, hogy milyen fákat hoznak nekem. A faluban, ahol lakom, az emberek mindig elh hozzák a maradék fáikat, és megkérdezik, hogy kell e nekem, és ha kell, hát

A szívesen elfogadom.

fa éltető - *Ha jól tudom a diófa elég nehezen megmunkálható. Hogyan birkózik elemünk. meg ezzel az anyaggal?*

Nélküle - A diófát valóban nehéz alakítani, de nem ez a legnehezebben nem tudnánk megmunkálható. A legnehezebb talán barackfával dolgozni, lélegezni. De azért is olyan drágák az ebből készült tárgyak. A fa meg- ugyanakkor munkálásának két módszere van. Van az esztergálás és az nemcsak az élet esztergályozás. A különbség az a kettő között, hogy az szükséges feltétele, esztergálásnál egy gép dolgozik. Tehát bemege a fa, hanem a lakásunk kijön a végtermék. Az esztergályozás azonban 100%- díszítő eleme is lehet. ban kézi művelet. Ez már igényel némi szakértelmet. Egy olyan emberrel és odafigyelést.

beszélgettem, aki - *Milyen eszközökkel dolgozik?*

fából készíti el nekünk - Először is van egy esztergapad, amelyre rá- mindennapi életünkhöz helyezem a fát, majd elkezdem forgatni a szükséges tárgyaikat, korongot, és vésővel kivésem a kívánt for- edényeket, tálakat, kupákat stb. mát.

Ő Jancsó Tamás, aki Erdélyből - *Mitől lesznek időtállóak a munkái?*

egyenesen a kapolcsi Tündérkertbe - Miután elkészültek, viasszal kenem be a felületüket, és et- érkezett. től őrzik meg minőségüket hosszútávon. Arra víz- szont figyelni kell,

1 fafaragás mestere

hogy ezekbe a kupákba nem szabad túl forró vizet önteni, mert ez leoldja róla a védőréteget. Ettől a fa megrepedezik és tönkre megy.

- Saját használatra is készít tárgyakat?

- Természetesen igen. A gyerekeimnek sok fajátékot készíték, és a feleségem is az általam készített tálakban tálalja az ételt.

- Sajnálja, amikor el kell adni a termékeit?

- Természetesen nagyon fáj értük a szívem, de remélem azok az emberek, akik megveszik őket, örömmel használják majd.

- Először van itt a Művészetek Völgyében?

- Igen. Ebben az évben Erdély a vendége a Völgynek, és ezért hívtak meg engem is. És remélem, jövőre is jöhetünk.

Nem vagyok oda a néptáncért, a fodros szoknyákért, a kalapokért. Nem tudtam elengedni magam, folyamatosan kinéztem a zsúfolt pavilon szabadságot rejtő kijáratán keresztül, amikor a néptáncolók fellépése közben a padon ülve azon gondolkoztam, hogy kerülhettem ide, Taliándörögdre. Egyik percről a másikra, pont az egyik ilyen kipillantásnál tizenéves gyerekserege jelent meg a dombon, néptáncruhában. Azonnal kinéztem magamnak Bencét, egy kis fehér bőruhás srácot, a Kincső Gyermek Néptáncsoport legkisebb tagját.

- *Hova tűnt a cipőd?*

- Most meztírláb táncoltam. Szétesett...

- *Abogy körbenézek, nem látok nálad fiatalabb fellépőt. Hány éves vagy?*

- Tíz leszek. Van még egy velem egykorú fiú, de ő most nem tudott eljönni.

- *Mióta táncolsz?*

- Öt-hat éves koromban kezdtem el. Most már nagyon szeretem csinálni, de igazából az apukám győzött meg, hogy elmenjek az első próbára. Ő is táncol, a KSCS-ben (Kincső Szülők Csapatában), mi meg a Kincső Gyermek Néptáncsoport vagyunk.

- *Sok helyre jártok fellépni?*

- Elég sokszor, főleg így nyáron. Gyakran megyünk külföldre is, azokat nagyon élvezem.

- *Mennyi idődet vesz el a tánc?*

- Hetente kétszer vannak órák. Persze többet gyakorlunk, ha fellépés közeledik.

- *Izgulsz a fellépések előtt?*

- Nagyon. Bár már több éve táncolok, szerintem mindig is fogok izgulni a színpadra lépés előtt. Mivel egyre jobban élvezem, egyre kevésbé van gyomorgörcsöm, de az izgulás mindig megvan.

- *Mi leszel, ha nagy leszel?*

- Nem tudom. De a tánc mindig bele fog tartozni.

Nem vagyok oda a néptáncért, a fodros szoknyákért, a kalapokért. Ez nem az én világom. De miközben próbáltak, elkezdtem őket nézni. És sok mindent észrevettem. A kislányok nagy lelkesedéssel igazgatták szoknyáikat, a fiúk meg büszkén kaptak oda kalapjukhoz percenként, és a közönséget böngészve integettek és mosolyogtak. Elképzeltem, milyen lenne, ha én is közéjük tartoznék. Ha ebbe a világba születtem volna. Mert ezek a gyerekek feltétel nélkül jó barátok. Olyan közösségbe tartoznak, amelynek tagjai nem az utcán lógvá töltik napjaikat, hanem együtt táncolnak. Nem csak táncolnak, hanem jól érzik magukat. És itt ez volt a lényeg.

22 FŐSZERKESZTŐ:
KUN TAMÁS
SZABADOS PÉTER

IMPRESSZUM

22 KORREKTOR:
STRASSER ÉVA
SZILVÁSY GYÖRGY PÉTER

22 VEZETŐ TANÁR:
PAPP LÁSZLÓ

22 TÖRDELŐSZERKESZTŐ:
EUKOVICS ZOLTÁN
RAFFAY RÉKA

22 A CIKKEKET ÍRTÁK, SZERKESZTETTÉK
ÉS A FOTÓKAT KÉSZÍTETTÉK:

ANDRIGS RENÁTA
BALTAI KITI ERIGITTA
BALÁZS ANNA MÁRIA
BALÁZS KRISZTA
BORDÁS GÁBOR
BÖDÖK DALMA
HARANGOZÓ RITA
KÜRTI IVETT
RATIJ LARISZA
SAJÓ DÁVID
SZABADOS MÁTÉ
SZABÓ PÉTER
UJJ ZSOMBOR PÁL
VENTER IZABELLA ZITA

22 SZENT LÁSZLÓ GIMNÁZIUM

22 2005

